

[Sigsgaard.]

ningerne, som den konservative ordfører sagde her i dag, jo da var så fornuftige, beslutningerne af, var det ikke 9. februar, om, at centralbankcheferne skal snakke sammen; det er jo da så fornuftigt, at man snakker sammen. Og de mere alvorlige beslutninger måske, der også ligger i Wernerplanen, de træffes jo først engang i fremtiden, hvis de overhovedet bliver truffet, siger man — underforstået: det skal vi slet ikke bryde vores små hoveder med. Som om det ikke netop er perspektiverne, dynamikken, der er det væsentlige; det er det, som fællesmarkedet bevæger sig henimod, der tæller, og det er det, vi skal tage stilling til.

Ministerens trøster sig gang på gang med, at dette eller hint kan vi tage roligt; det skal der ikke træffes beslutning om, før Danmark er medlem, siger han — som om det gør nogen større forskel. Ministeren bør ikke prøve på at få os til at tro, og han vil heller ikke få held med det, at Danmark får noget videre at skulle have sagt i fællesmarkedet; det tror jeg ikke der er nogen der regner med.

For resten fører de fleste danske politikere jo allerede i dag de internationale koncerners politik; jeg behøver bare at henvise til den lemfældige beskatning af koncernerne og til VKRs afvisning af et så beskedent ønske som en undersøgelse af monopolisering i Danmark, og hvor vidt den er kommet.

Den seneste valutakrise fortæller os meget om fællesmarkedet; hvis den slags kriser fortsat får lov til at forekomme, så ødelægger de harmoniseringen i EC, som en af tilhængerne jo også allerede har sagt i dag. Det fri kapitalmarked bliver illusorisk, når man kan frygte kursændringer på tværnationale låneforhold; finansieringsgrundlaget forrykkes ved ændrede kurser, landbrugsordningerne ødelægges, idet de jo er baseret på en fælles møntenhed. Derfor må fællesmarkedet af al magt undgå disse valutakriser, men det gøres ikke ved fromme ønsker, for presset på valutaerne skyldes jo uligheden i den økonomiske udvikling, i produktivitetsudviklingen, i produktionsfremgangen. Altså må ulighederne i den økonomiske udvikling fjernes eller reduceres, hvis kriserne skal undgås, og det kan kun ske igennem en fællesøkonomisk politik og en fælles møntenhed.

Derfor er Wernerrapporten ikke kun en usikker og en virkelighedsfjern skitse, som man helst vil have os til at tro; nej, den er allerede den 22. marts i år blevet til en plan, hvis første etape omfatter en koordinering af den økonomiske politik, en vis budgetharmonisering, momsharmonisering og harmonisering af en lang række afgifters struktur. I EC-rådets resolution af 22. marts hedder det utvetydigt:

„Den økonomiske og monetære union indebærer, at hovedbeslutningerne for den økonomiske politik træffes på fællesskabsplan, og derfor, at den nødvendige kompetence overføres fra nationalt plan til fællesskabsplan. Resultatet vil kunne være skabelsen af en fælles møntenhed, som vil udgøre en garanti for unionens uigenkaldelige karakter.“

Her står der ingenting om, at Danmark selv skal kunne fordele skatten på arbejdsindkomster og arbejdsfrie indkomster, som socialdemokraterne siger de vil; tværtimod, der står udtrykkeligt, at hovedbeslutningerne om økonomien skal træffes i Bruxelles, det er sigtet. Her står der ingenting om, at Danmark kan melde sig ud, der står det modsatte.

Enten kniber det altså med evnen til at læse indenad for tilhængerne, eller også vil de ikke ud med sandheden, og sandheden er selvfølgelig, at Bruxelles efterhånden skal bestemme, hvor stor skatten skal være, og hvem der skal betale den. Bruxelles skal også bestemme, hvor stor en del af pengene på finansloven der skal gå til uddannelse, hvor meget til militær osv. Vel, det ligger langt ud i fremtiden — vi ved ikke, hvor langt det ligger ud i fremtiden — men det er altså det, der står i og omkring de beslutninger, som allerede er truffet. De er ikke bindende endnu, men alt tyder på, at de bliver bindende.

Jeg tror, man må sige, at perspektivet er, hvis fællesmarkedet lykkes ud fra sin egen målsætning, at Danmark får lige så meget eller lige så lidt at skulle have sagt i fællesmarkedet, som Mississippi har i USA. Hvortil kommer, at den stærkeste økonomiske magt i fællesmarkedet som så udmærket påpeget af hr. Per Hækkerup forleden dag er USA i kraft af dets enorme direkte investeringer i fællesmarkedet.

Men allerede på kortere sigt betyder enig-